

## DRUGI MESEC, januar 2021.

Zdravo, dragi ljudi. Praznik se završio u petak. Ali baš tada otpočinje novi život za čovekolikog majmuna od koga sam postao. Spucaće ceo petak, subotu i nedelju u Beogradu.

„Svi mi volimo Beograd“, kaže čovekoliki majmun.

Nisam mesec dana išao kod majke, i onda mi jednog ponedeljka dunu da odem tamo. Fin razgovor, kafica, komšiluk ne reaguje. Nema ni policije. Dođem i sutra. Bio je utorak. Ovaj put ručak i sendviči za poneti. Sutradan se nastavio praznik. Loše sam spavao. Spakujem se i opet kod majke, a onda se tamo pojavlji čovekoliki majmun od koga sam i postao. Ovog puta sam se usran vraćao kući. Zamišljao sam kako ga ubijam od batina. Ne-kako se smirio i zaspao. Sledećeg dana, na Božić, probudio sam se u 4.30 pre zore. Katastrofalne misli. I tu odlučim da nastavim samostalnost. Bio je četvrtak pre zore, a čovekoliki ostaje do nedelje tu.

Sad je subota uveče. Majčica-kurvica se raduje što ja pušim kurac sebi po pet dana kad je čovekoliki tu. Ne može da nas podnese zajedno.

I tako uđem u petu nedelju samostalnosti. Počinjem da sanjam novac i hranu. Počinjem da ustajem pre zore. Majčica voli što pušim sebi kurac dok je čovekoliki kod nje. Subota uveče. Pojeo sam drugi burek za danas oko 4 sata i preslušao „Angel's breath“, ceo album. Izbacivao sam tone prezira na ceo svet.

Još od osnovne škole guram tempo zvani 400 posto snage, i sad se pojavi mladi psihijatar, Pizdić, koji mi priča kako nikad ništa nisam radio u životu. Koliko mi je puta u ovih pet nedelja padalo na pamet da ga pozovem, da mi pruži podršku, ali ja sanjam novac i hranu. Buđenja su 7.10 h, 4.30 h, 5.40 h. Hvala

Bogu, u zadnjih pet dana posete čovekolikog Beogradu imao sam jedan sasvim solidan dan.

Majčica-kurvica mi aplaudira što trpim ovih novih pet dana samoizolacije. „Puši karu, sebi, sine. Samo nemojte da se viđate.“

Trenutno slušam „Anesteziju“ od EKV-a. A mogu da prebacim i na „Riblju čorbu“. Celih četiri nedelje i jedan dan nisam otisao kod majke-zemlje-kurve. Evo, radimo i petu. Odavno smo ušli u drugi mesec samostalnosti.

Tih prvih mesec dana su mi se činili kao pakao, ali posle rekontra čovekolikog u sredu, vratio sam se u samostalnost.

„Samo dudlaj“, govori kurva, „i nemojte da se viđate“.

Buđenja su bila oko 7.10, 4.30, 5.40.

Subota uveče. Šta sam preživeo u svojoj duši u prvih mesec dana!? I onda dođoše dva divna dana, a onda opet pušenje stojka samom sebi. Nije mi nešto mnogo teško palo prvih mesec dana, koliko ovih pet dana nastavka.

Jutros se budim u 5.40. Pred buđenje sanjam sebe i svog brata, kako smo u Despotovcu. Trebaju nam pare za autobus do Beograda, ali kupujemo hranu. I tu shvatim da nemamo dovoljno novca.

Budim se.

Da li je jebeno moguće da niko ne shvata da sam sa tone suza napustio i prežalio Despotovac pre 15 godina, i da nije isto kad sam ja tu i kad neko pređe sat i po kolima ili busom do Beograda, i ima istu poziciju sa mnom. Ne! Ljudi ne kapiraju. Ne kapira čovekoliki, ne kapiraju kurvini Portići. Sednu na bus, ili u kola, dođu tamo i izbace me iz Beograda. Čovekoliki nema mere, zato i jeste čovekoliki majmun. Izbacio me iz Despotovca, izbacio me iz Beograda. Svojim vaspitanjem me doveo do ludnice u 21. godini života. Prošla je 21 godina od tada. Ali ja furam još od osnovne škole tempo od 400 posto. Psihijatar Pizdić mi govori da moram iz početka. Ako preživim i ne budem priveden,

zovem ga u ponedeljak ujutru. Komšije su pre mesec i pet dana pozvale policiju zbog svađe između mene i moje majke, naravno, vikendom.

Kad sam posle mesec dana izgnanstva banuo kod majke, bilo je divno. „Eto, probao sam i to. Video kako je. Mesec i po dana ružnoće, ali se ipak vraćamo na staro.“

Trećeg dana se pojavio čovekoliki majmun. Svojim ušima i očima nisam mogao da verujem koji je to nivo komunikacije.

„Je l' te ne mrzi da svakog božijeg petka dolaziš?“

„Odgovoriću ti“, kaže. I prdne.

Nisam ga video mesec dana i odjednom shvatim da se radi o čovekolikom majmunu. Sutradan, na Božić, budim se sa katastrofalnim mislima u 4.30 h. Dva-tri dana blaženstva, a onda povratak u pakao.

„Dudlaj, sine“, govori majka-zemlja-kurva.

Sreda. Četvrtak. Petak. Subota. Sutra je nedelja. Više ne znam tko sam. Na kraju prvog meseca odlepim na svoju stanarku iz okoline Trstenika. Slušao sam „Lithium“ od „Nirvane“, „Ni-sam s njom“ od „DMT“. To su histerično-ekstatične ljubavne pank pesme. Sve je zasrao čovekoliki u sredu.

Peta nedelja. Drugi mesec kosmosa i samostalnosti. Ljubio sam njeno ime na svom mobilnom. Šokirao se kad sam je upoznao. Napisao dve pesme o njoj. Mesec dana sam rokao pošteno, bez turbulencija, i onda sevnu – ona.

E, sutradan sam otišao do svoje majke.

Svašta mi se događalo u ovih skoro dva meseca. Sednem vikendom pored prozora i slušam „U dva će čistači odneti đubre“. Šokiram se u ekstazi na Tamaru. I onda dođe sreda. Posle mesec dana ja vidim tko je on. I vratim se u pakao. Uđem u drugi mesec.

Tone suza sam izbacio kad sam napuštao Despotovac pre 14-15 godina. Izgradio sam nekog novog sebe. Stopio se sa

Beogradom. I sad, u 43. godini života, moram da izgrađujem novijeg sebe.

Slatko je ponekad kad vidiš da si 11 godina u književnosti, da imaš stan i 600 eura mesečno, ali Pizdić nije zadovoljan. „Moraš biti samostalan“, govori mi.

O čemu, bre, pričamo?!

I tako sam upao u začarani krug. Pizdić, čovekoliki, kurva, idioci ispod moje majke, policija. Subota veče. Nisam još poludeo, ali već drugi mesec nemam nikakvu želju za seksom. Pada mi potencija vikendom, praznicima, ali – čovekoliki je devet dana proveo na mom mestu od ukupno jedanaest prazničnih, slobodnih dana. Ne. Nisam poludeo. Samo su mi napravili klopku.

Ovako. Čovekoliki sutra ide. Sutra je nedelja. Pokušaj da odeš do majke, da uzmeš malo vazduha, a u ponedeljak obavezno zovi Lalovića. Moraš da ga dobiješ. Rasprskavaju se zvezde kao metafore.

## MOŽE I OVAKO I, mart 2021.

Probudio se tog jutra posle devet sati. Imao je 42 godine. Upravo je završio proces oko invalidske penzije. U banci je podigao tri zaostale penzije. Bio je pisac. Prvu knjigu je objavio kada je imao 31 godinu. Sada ih je imao tačno pet. Pisao je romane, kratke priče i poeziju. Već deset godina kako objavljuje i živi u svom jednosobnom stanu na Novom Beogradu. Otac mu je ostavio dve kirije mesečno od svoja dva stana kada je bio u 38. godini života. Sve ovo postigao je za zadnjih deset godina. Čak je i dve godine studirao Komunikologiju na Odseku za literaturu i komunikacije, ali je dekan na početku treće godine ukinuo taj smer. Bio je to Fakultet za medije i komunikacije.

Prva knjiga pojavila mu se 2010. godine u letu. Imao je 31 godinu. Godine 2020. je postao invalidski penzioner. Još od svoje 21. godine se lečio kod psihijatara, a otac mu je u svojoj advokatskoj kancelariji uplaćivao doprinose. Proveo je neko vreme u dnevnoj bolnici psihijatrijskog odeljenja Kliničkog centra Srbije, dobio otpusnu listu, malo se maltretirao po lekarskim komisijama i u 42. godini postao je invalidski penzioner. Upravo su mu legle tri zaostale penzije.

Razboleo se kada je imao 21 godinu. Tri meseca je proveo na psihijatrijskom odeljenju tada. Kad je ozdravio, počeo je da pravi lom u društvu. Jedno vreme je bio čist alkoholičar. Za sve to vreme je puno čitao i pisao da bi sve eskaliralo u zadnjih deset godina. Prvu proznu knjigu mu je nagradila Biblioteka grada Beograda.

Čim je podigao prve tri penzije, u glavi mu je sevnulo da pored svega što je stekao u zadnjih deset godina završi i studije Komunikologije. Dekan je 2013. godine ponudio jednu

alternativu: „Smer se gasi. Jedino možete preći na opšti smer. Komunikolog.“

Uživao je u mislima da diplomira na ovom fakultetu. Bio je natprosečan đak do maturiranja, a onda se javio paranoidni sindrom. Od tada je bolestan.

Za zadnjih deset godina je stekao stan, dve kirije mesečno, invalidsku penziju, završio dve godine na Komunikologiji i objavio je pet knjiga. Kako bi titula Komunikolog legla na sav ovaj uspeh. Video je braon boju kad bi pomislio na tu diplomu. Našao bi se među dvadesetogodišnjacima, koji možda nikad nisu doživeli ljubav, koji nisu osetili seks, koji nemaju posao, koji nemaju stan, koji se nisu ostvarili, koji nisu finansijski nezavisni. On je sve to imao i titula komunikologa u njegovim mislima ponekad je delovala kao zrnce prašine. Šta će mu to kad sve ima? A opet, godinama posle zatvaranja smera često je maštao da se tamo vrati.

Posle kriznog stanja u 21. godini života deset godina je lumbrovao, a onda deset godina vredno radio i sticao. Plus – prvih dvadeset godina kad je bio anđeo bez mane. Misao o diplomi komunikologa, sada, posle zarađene penzije širila je njegovu ličnost u beskraj.

Tako je razmišljaо tog jutra kad se probudio posle devet. Posle nekoliko kafa, pojeo je doručak, popio lekove i izšao u kupovinu. Bio je rani mart 2021. godine. Epidemija korone u jeku. Pre sedam dana otac i majka su se razboleli i svaki dan se sam starao o sebi. Obezbeđivao hranu i cigare.

Nakon sedam dana, keva je išla na prvu kontrolu. Rečeno joj je da se javi za deset dana. Izolacija će potrajati. Izolacija i samoća.

Sutra je sreda. Deseti dan od kad su mu i otac i majka u karantinu. Vratilo mu se normalno spavanje. Žao mu je što nema sa kim da proslavi invalidsku penziju u 42. godini života. Svaki dan se čuje sa svojom majkom.

U decembru su brat i snaja preležali koronu. Sada je došao red na njegove roditelje. Ponekad mu je mučno u ovoj samoizolaciji, ali kada se javi misao da postane komunikolog uz sve što je stekao, obasja ga neko sunce koje se širi u beskraj.

Kupuje pecivo, burek, kuvana jela, cigare. Ima para, ima stan, pisac je i invalidski penzioner u 42. godini života. Kako bi titula – Komunikolog dobro stajala. Konačno bi završio svoje školovanje. Kad-tad. Posle dve godine na Farmaciji, kad je imao 20 godina, uzeo je ispisnicu sa fakulteta i krenuo nekim čudnim putem, koji ga je doveo dovde.

Dani sporo teku. Brat i snaja su se lečili dve-tri nedelje. Otac i majka su ušli u drugu nedelju. Sinoć se setio svog puta posle prvog kriznog stanja. Video je čarobni Despotovac svoje prve mладости. Video je svoju prvu knjigu. Video je kako potpisuje za „Partizansku knjigu“, a sad je sa 42 godine došao do invalidske penzije.

Sledeći korak je završavanje Komunikologije. To mu je prvo palo na pamet kad je podigao prve tri zaostale penzije u banci. Čita Andrića, pije kafe, puši. Izlazi u nabavku. Čuo je od majke da je sve osim prehrambenih radnji zatvoreno. Sve ustanove rade. Gradski prevoz radi. Treba mu gradski da ode do Voždovca. Tamo je studentkinja, Tamara. Zaljubio se u nju. Ona mu plaća kiriju.

Očigledno je da nikad nije bio zrelij i jači nego sada sa 42 godine. Završće on školu. To zrno peska. Tako misli zadnjih dana. A dani idu sporo. Sati su gluvi. Ne može kod majke na ručak, da pročaska sa njom o svemu, da se malo opusti.

Godine 2002. zaljubio se u Sofiju i tako je počela prva mladost. Sada je 2021. godina. Čitavih 19 godina traje njegov uspon. Korak po korak. A sa komunikologijom i dalje ne zna šta će. Čeka. Čeka da roditelji preleže koronu. Noć je. Polovina marta. Još komunikologija i sve će biti blistavo i sjajno, široko kao sva široka prostranstva.

## MOŽE I OVAKO II, mart 2021.

Napustio je zavičaj sa punih 28 godina. Iz malog Despotovca, varoši u Pomoravlju, polako je počeo da se navikava na Beograd. Do tada je najviše dve nedelje mogao da izdrži u Beogradu bez svog Despotovca. Bio je mladi alkoholičar i pisao je pesme. Otkad se razboleo sa 21 godinom života, postao je drugi čovek. Nestalo je one smrznutosti iz prvih 20 godina života. O-lako se zaljubljivao, bio spontan, interesovao se za kulturu, puno čitao. Tada, kad je imao 28 godina, prešao je na kognitivnu psihoterapiju kod Zvonka Šukovića. Šuković je imao oko 45 godina i odlično je poznavao problematiku postpsihotičnog bitisanja.

Naš junak počinje da bilduje, da uči jezike. Sad je već mogao po tri meseca da odsustvuje iz Despotovca. Taman je izopaljivao nekoliko sočnih cica u Despotovcu i evo ga sada, 2007. godine na kognitivnoj psihoterapiji kod Šukovića.

Otkriva scriptiz barove u Beogradu. Uskoro je napisao i svoj prvi roman. Te 2008. godine, svega nedelju dana je bio u svom Despotovcu. Celih godinu dana je odsustvovao. Raskrinkao je lažne ortake iz Despotovca, počeo da radi jednodnevne fizičke poslove, i kad su legle prve pare, u njemu se javila socijalna svest. Već 2010. godine izlazi mu prva knjiga u javnost, dobija jednosobni stan od oca i upisuje se na studije Literature. Tek je prešao tridesetu godinu.

Kod Šukovića je proveo dve godine i nešto, i to je bila njegova jedina i najbolja škola. Šuković je izvršio pritisak na njega, spremio ga za život odraslog čoveka. U stvari, to je bila filosofska terapija. Naš junak je uživao u tih dve godine i nešto. Nikada se više nije vratio u Despotovac. Nikada više nije imao za cilj jebačinu zbog jebačine. Kad je došao kod Šukovića, stalno je imao problem posta sa ženama. Kad se upisao na Literaturu i

počeo samostalni život u svom jednosobnom stanu posle prve knjige, opet je mladost procvala. U njegov život ušlo je na desetine novih cura. Mlade, starije, udate. Otkrio je pank i klasičnu muziku, pisao svoje nove knjige i izučavao literaturu na Fakultetu za medije i komunikacije.

Pred kraj druge godine fakulteta, potpisuje ugovor sa „Partizanskom knjigom“, izdavačkom kućom koja je afirmisala mlade pisce. Do 2019. godine objavio je četiri knjige za njih. Prvu proznu knjigu otkupila mu je Biblioteka grada Beograda, i to – pola tiraža knjige. Objavljivao je romane, kratku prozu i poeziju i u tridesetim godinama života, izbacio je u javnost ukupno pet knjiga. Davno je napustio svoj Despotovac, a posle filosofske psihoterapije kod Šukovića postao je potpuno novi čovek.

U striptiz bar među drolje, zadnji put je otišao oko 35. godine života. Zaljubio se do ludila u jednu stariju ženu, koja ga je i usmeravala na fakultet. Na početku treće godine dekan obaveštava studente Literature da se smer gasi i da jedino mogu de predu na opšti smer, Komunikologija, diplomirani komunikolog. Naš junak daje otkaz i njoj i fakultetu. Tada, oko 35. godine života zadnji put je posetio svoje utočište – striptiz bar.

Onda je usledio novi život sa „Partizanskom knjigom“. Mladi Đorđe se pokazuje talentovanim kako u prozi, tako i u poeziji. I dalje ima svoj jednosobni stan, u koji su za vreme studija literature navraćale mnoge tridesetogodišnjakinje.

Postojao je jedan problem u tom životu, a to je bilo da Đorđe nije mogao da živi od svog književnog rada. Da je kao komunikolog našao posao, igrao bi na dva fronta. Još od prve knjige osećao je poniženje i gubitak samopoštovanja. Jednu svoju knjigu je htEO da nazove „Razgovor sa Goljom“.

Novi vaskrs dogodio se u njegovoj 38. godini života. Otac mu ostavlja dve kirije mesečno od svoja dva stana u Beogradu. Đoletov brat se u međuvremenu oženio i njihov otac, advokat, rešio je da im ostavi imovinu. Đorđe je bio u svađi sa svojim bratom i snajom, ali od 38. godine života vraća se u porodicu i

objavljuje i peti naslov za „Partizansku knjigu“, a u 42. godini je neko vreme proveo u dnevnoj bolnici psihijatrijskog odeljenja Kliničkog centra Srbije. Dobio je otpusnu listu. Načekao se po lekarskim komisijama i u 42. godini je postao invalidski penzioner. Otac mu je još od 2002. godine uplaćivao doprinose u svojoj advokatskoj kancelariji.

Sa 21 godinom je imao krizno stanje. Sa 31 godinom je postao književnik, a sa 41 godinom – invalidski penzioner. Sada ima tačno 42 godine i pre nedelju dana je podigao u banchi prve tri zaostale penzije.

Ključni momenat je bila filosofska psihoterapija kod Šukovića, onda kada je napuštao Despotovac za sva vremena, kad je bio mladić od 28 godina. Nikli su prvi romani, otvorila se socijalna svest, prvi novci. Prosto rečeno, koliko je bio pritegnut u te dve godine i nešto, isto toliko se nauživao. A onda je sevnula njegova prva knjiga.

Prvi ljubavno-seksualni procvat doživeo je od 2002. do 2007. godine, a drugi od 2011. do 2013. godine. I evo, otkad je prešao četrdesetu godinu, opet je počeo da se zaljubljuje. Prvo je malo otkačio na mladu frizerku u obližnjem frizerskom salonu, a vrlo brzo u mozak mu se uselila Tamara, njegova stanarka. Za sada samo uživa na odstojanju. Voli kada mu obe opsedaju telo, um i dušu. Nešto je počelo da cveta kad je prešao četrdesetu.

Čim je podigao prve tri zaostale penzije u banchi, u glavi mu je sinulo – završiti komunikologiju. E, to bi onda bile širine i prostranstva. U osnovnoj i gimnaziji bio je natprosečan đak.

Tako nekako je tekao njegov beogradski život. Dakle, ima oko 15 godina kako je ovde. Sam se izdržava, sam se prehranjuje, odlazi često kod svoje majke. Ima bratanca i bratanicu, jedino ga sada komunikologija brine. I to slatko. Slađano ga brine. Sa tom titulom mogao bi da nađe posao, a novca će biti duplo više.

Ostavimo Đoleta da uživa u svemu onome što ima i što je stekao, a komunikolog će postati ili neće. Neka ga greje ta željica. Pokazao je da može.

A trenutno je epidemija u celom svetu. Brat i njegova snaja su preležali koronu ove zime i trajalo je dve-tri nedelje. Sada su zaraženi Đoletovi roditelji. Uskoro će kraj druge nedelje njihovog lečenja, pa kad ozdrave, ako Bog da, neka Đole počne ponovo da voli kao nekada, neka mu i titula – Komunikolog sleti na dlan.